

PUBLISERT 5. januar 2016

De tause behandlerne

Dette innlegget er et hjertesukk. Samtidig er det en refleksjon over en praksis som håper å kunne påvirke i en annen retning. Bakgrunnen er uttalelser som dette:

– «Han sa ingenting. Han sa, bare fortell.»

– «Det verste var at jeg måtte snakke, hun satt og ventet på at jeg skulle si noe. Det var som tortur.»

Dette er ungdommer som forteller om sitt møte med fagfolk innen psykisk helsevern. De forteller om møter hvor de ikke opplever seg møtt, ubehagelige møter som har gjort dem reservert i forhold til hjelpeapparatet.

I mange år har jeg systematisk spurt ungdommer som har vært hos andre behandlere før, hvordan de har opplevd dette. Når det ikke har fungert, er det som regel de samme negative forholdene som trekkes frem: *De tause behandlerne* – de som ikke sier så mye, og som legger press på ungdommen for at de skal ta ansvar for samtalen.

(...)

Når terapeuten sier lite, opplever ungdommen seg observert og vurdert, og kan lett kjenne seg utilpass. Dersom ungdommen i tillegg blir bedt om å fylle ut spørreskjema eller gjennomgå et strukturert intervju før relasjonen er fast etablert, kan det understreke en instrumentell relasjon. Resultatet kan bli at ungdommen ikke vender tilbake til ny samtale.

(...)

Det er vel kjent at det er vanskelig å få ungdommer til å gå til psykolog, og når de først har kommet, få dem til å fortsette å komme. Som psykologer må vi vokte oss for en passiv, tilbaketrukket rolle i møtet med ungdommer, fordi det svært ofte oppleves negativt. Når ungdommer ikke vil gå til psykolog eller ikke vender tilbake etter første time, er det for enkelt å attribuere dette til et problem hos ungdommene. Det er vi som psykologer som må utvikle bedre måter å møte ungdommer på.

Utdrag fra Atle Dyregrovs Fra praksis-bidrag «De tause behandlerne», september 2004

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 53, nummer 1, 2016, side 10